

INKAPORTALEN

genom tid och rum



BRITTA HEDÉN

Inkaportalen – genom tid och rum

INKAPORTALEN

genom tid och rum



BRITTA HEDÉN

Lassbo Förlag
www.lassboforlag.se

© Britta Hedén 2021

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsdesign och sättning: Emma Bonath
Montage av bilder från www.istock.com och www.shutterstock.com.
Symbol av solguden Inti. Vektorisering av bild: "El Sol Inti"
(https://commons.wikimedia.org/wiki/File:El_Sol_Inti.png)
skapad av Jefferson, licenserad under CC-BY-SA-4.0
(<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.sv>).

Tryck: Scandbook, Falun 2021
www.scandbook.com

ISBN: 978-91-986609-6-8



Prolog

Tanika stod vid den branta bergskanten uppe vid Huayna Picchu och tittade ut över byggnaderna långt nere vid Machu Picchu. Hon såg citadellet som en piedestal med terrasser och branta stup runt om. Stenhusen i citadellet var täckta av ljusbruna stråtak som skyddade från regn och ingav en känsla av trygghet. Röken från de många eldstäderna ringlade sig upp mot himlen som långa ormar för att sedan suddas ut av vindens smekningar. Människorna började vakna till liv, redo för en ny dag i inka-riket.

Livet som prästinna var givande, men det krävdes både uppoffringar och hårt arbete som ibland tog på hennes krafter. Prästinneuppdraget var ensamt, men hon hade ständig vägledning av sina förfäder.

När solens första strålar klättrade upp över berget mittemot och värmdes hennes stelfrusna kind hälsade hon Inti Tayta, Fader Sol, välkommen. Hon tog emot de första energirika och värmande solstrålarna, och kände en djup tacksamhet över livet.

Kapitel 1

Annika satt i sin lägenhet med en stor kopp te i händerna. Mekaniskt förde hon den svalnande drycken till läpparna och tittade sig runt i det slitna köket. Dörrluckorna var grådaskiga där färgen hade börjat flagna och det skulle behöva målas om. Köksbordet som hon satt vid var övertäckt med oöppnade brev och reklam, som låg där och väntade på att någon skulle läsa dem. De solblekta, ljusblå bomullsgardinerna ramade in ett otvättat köksfönster. Disken stod staplad på diskbänken och pizzakartongerna svämmade över på träbänken bredvid köksbordet. Tomma colaflaskor av plast fyllde de stora papperspåsarna vid dörren i köket.

Hur kunde det bli så här? Inte för att hon hade svart bälte i städning, men rent och fräscht brukade det i alla fall vara, tänkte hon och såg sig om. Hon borde verkligen göra något åt lägenheten. Städa upp och få rensat ut allt skräp, men orken fanns bara inte. Hon gick till soffan i stället och slog på tv:n som blivit hennes bästa vän.

Det var ungefär fyra veckor sedan hon plötsligt och utan förvarning blev uppsagd. Hon hade precis jobbat klart för-

middagsskiftet på det lokala kemiföretaget när hon blev inkallad till personalavdelningen. Med en konstig känsla i magen gick hon bort till huvudkontoret och sa till i receptionen att hon skulle träffa personalchefen. Hon fick sitta ner i de bekväma skinnfåtöljerna vid entrén och vänta. Under tiden studerade hon de som kom in till kontoret. Det var stressade karlar i kostym som med bestämda och självsäkra steg tog trappan upp till övervåningen samtidigt som de med oerhört allvarliga ansiktsuttryck pratade högt i sina mobiltelefoner. Några enstaka kvinnor fanns på arbetsplatsen, som i strikta dräkter med sylvassa klackar passerade utan att se åt henne. Annika kände sig lite obekvämt där hon satt i sina slitna, urtvättade arbetsbyxor och en röd tröja full av hål från kemikalierna som fanns på laboratoriet.

Efter en halvtimme kom personalchefen och hälsade, men han undvek Annikas forskande blick. Personalchefen var en lång och smal man med ett ansikte av sten som inte visade vad mötet skulle handla om. När Annika kom in på hans kontor satt även hennes chef Margareta där, en proper kvinna som hade en bedövande charm när det gynnade henne, men som också kunde gå över lik för att nå sina egna mål. Annika kände sig väldigt liten och oron steg ytterligare inom henne när hon förstod att det här inte var något vanligt möte. Personalchefen började berätta om det ekonomiska läget. Trots att företaget gick bra behövde de nu se över alla kostnader och bli mer effektiva för att kunna vara konkurrenskraftiga även i framtiden.

”Det krävs solidariska medarbetare som förstår situationen. Visst vill väl även du att företaget ska gå bra?” sa personalchefen med en uppfodrande blick. Annika såg frågande ut och kom inte på något bra svar utan nickade bara sakta. Hennes chef fortsatte därefter att informera henne om att även deras avdelning behövde göra indragningar på grund av ekonomin och att hon var den som inte kunde få arbeta kvar. Margareta undvek att se på henne när hon med en glättig röst sa:

”Du är ju ung och vem vet, det här kanske blir det bästa som hänt dig?”

Men Annika såg ett helt annat budskap i hennes flackande blick. Som i en dimma såg hon att de fortsatte att prata med henne, men hon kunde bara uppfatta lösa ord och meningar. Hon förstod i alla fall att hon endast hade en månad kvar innan hon måste sluta.

Annika kände hur hon krympte inför dem, och fick nästan be om hjälp för att komma över tröskeln ut från kontoret. I trance gick hon sedan tillbaka till sitt omklädningsrum och bytte om. Hon tömde det slitna bruna plåtskåpet på sina privata tillhörigheter, men handdukarna och arbetskläderna slängde hon ilsket tillbaka in i skåpet. Hon satte sig ner på träbänken i omklädningsrummet. Tårarna strömmade ner för hennes bleka kinder ihop med den svarta mascaran.

Annika hade arbetat som skiftlaborant i två år på företaget. Det var inte hennes drömjobb, för det var lite enformigt, men rätt bra tyckte hon ändå att det var. Fast det var mer

personalens förtjänst än uppgifterna hon hade. Hon fick olika prover på det som operatörerna ute i fabriken tillverkade och hennes uppgift var att kontrollera kvalitén. Om den inte var bra brukade det komma in ännu fler prover, och då kunde det bli riktigt mycket att göra. När det var som mest tråkigt brukade hon dagdrömma sig bort i fantasins värld och önska att hon kunde få lite spänning i livet. De andra tyckte nog att hon var lite av en enstöring och tråkig, för hon brukade aldrig följa med ut när de hittade på aktiviteter utanför arbetstiden. Hon var inte heller den som pratade länge med operatörerna när de kom dit med sina plastpåsar och burkar fyllda med pulver som skulle kontrolleras. Även om hon aldrig känt sig riktigt hemma på fabriken skrämde det henne ännu mer nu när det skulle ta slut.

När tårarna till slut upphörde tog Annika med en suck upp kassen med sina saker, torkade sig i ansiktet och lämnade byggnaden. För alltid. Hon bestämde sig för att sjukskriva sig direkt när hon kom hem. Hennes arbete betydde ju inget ändå. Hon tittade sig om och hörde för sista gången den tunga ståldörren slå igen med en duns. På väg ut till utgången såg hon saker hon aldrig tidigare lagt märke till. Den slitna, blåfärgade cykeln med en plastlåda på pakethållaren fylld med prover som stod lutad mot matsalsväggen, en rostig stege vid reningsverket och registreringsnumret på brandbilen som stod parkerad alldeles innanför fabriken grind. Aldrig skulle hon se den här platsen igen. Hjärtat började slå

hårt innanför tröjan och svetten trängde okontrollerat fram i handflatorna.

Hon passerade ut genom grinden, vinkade åt portvakten och gick bort mot bilen. Skyddsombudet Sten som var på väg in hälsade och tittade förvånat efter henne när hon inte hälsade tillbaka. Annika visste att om hon berättade för Sten skulle det ta en evighet och han skulle bli rasande på företaget. Sten var ökad på företaget som det nitiska skyddsombudet som kommenterade det mesta som inte stod rätt till, stort som smått, och just nu orkade hon inte prata med honom.

Annika stannade och stod som fastvuxen på parkeringsplatsen bredvid bilen. Vad konstigt livet ändå kunde vara. Ena dagen fullt upp med arbete och en arbetsplats att gå till för att nästa dag stå helt utanför. Det var ändå en inkomst och ett arbete. Visst hade hon länge funderat över vad hon skulle göra med sitt liv, men det rullade på och dagar blev till veckor och år. Lönen som kom in på kontot försvann lika fort som den infann sig utan att hon riktigt visste hur. Men vad skulle hon göra nu? Det kändes lätt att prata om att se möjligheterna och ta chansen när den kommer, men när allt bara försvann, då var det något helt annat. Annika kände hur en stor varm, mjuk filt av trötthet slöt sig runt hennes kropp och hon ville bara sova. Tröttheten var förlamande. Paniken och oron spreds i kroppen och hon ville bara komma hem. Hon satte sig i bilen och körde hemåt utan att riktigt veta hur det gick till.

Annika bodde i Åsen, ett litet bostadsområde bestående av flera hyreshus utplacerade på en stor äng med några skogspartier runt om. Huset där Annika bodde var slitet och hyresvärden var mer intresserad av att få in pengar än att lägga ut några på underhåll. Dörren gnisslade när Annika öppnade den och gick uppför den nedslitna stentrappan. Det låg skräp i trappuppgången som ingen brydde sig om att ta upp och hon var tvungen att kliva över de tomma förpackningarna för att kunna öppna sin dörr. Hallen med de ärtgröna medaljongtapeterna kändes inte upplyftande, så hon gick vidare in i vardagsrummet och satte sig i den nedsuttna soffan. All ork rann ut ur hennes kropp, ner längs benen och genom golvet till grannen under.

Hon måste ha somnat. När hon tittade upp var det mörkt ute och även inne i lägenheten. Annika brydde sig inte om det, utan tyckte att allt var ju ändå nattsvart. Hon skickade ett sms till sin chef att hon var sjuk och inte kunde arbeta i helgen. Snabbt fick hon svar att hon var tvungen eftersom ingen annan kunde ta nattpasset. Annika tryckte bort meddelandet utan att svara, stängde av mobiltelefonen och somnade om i soffan.

Hela helgen passerade som i ett töcken där hon sov och slötittade på tv. Plötsligt väcktes hon av en irriterande signal. Det var något bekant med ljudet, men vad? Ljudet gav sig inte utan fortsatte envetet och hördes även genom kudden som hon tryckte över huvudet. Trots dimman kom hon till slut på att det var dörrklockan som ringde. Allt kändes så tungt,

som om kroppen var gjord av bly och vägde tonvis. Med en kraftansträngning kom hon upp och insåg, när solens strålar bländade henne, att det var dag och ljus runt omkring. Men inom sig hade hon bara mörker.

Hon tog sig ut till dörren och öppnade. I trapphuset stod hennes mamma som stormade in i lägenheten med en nedlåtande min.

”Jeanette på lönekontoret ringde och berättade allt. Ryck upp dig nu, raring! Det här är väl inget att gräva ner sig för? Allt går utom nyfödda barn, så ta tag i ditt liv. Här kan du inte bara ligga och tycka synd om dig själv! Tänk på vad folk ska säga.” Annika hade aldrig tidigare förstått hur folk impulsivt kunde mörda någon i ren ilska, men just i denna stund förstod hon alltför väl hur det kunde hända. Det var tur för hennes mamma att hon var så trött.

Mamma Lena var optimist och en ordningsmänniska ut i fingerspetsarna och den perfekta kvinnan personifierad. Hon jobbade på bank, tränade på Friskis & Svettis, bakade och var engagerad i alla föreningar som fanns i staden. Lena for runt som en virvelvind i lägenheten och öppnade alla fönster och balkongdörren på vid gavel. Hon ställde fram en plastlåda med hemlagad spagetti och köttfärssås innan hon susade ut ur lägenheten lika fort som hon kommit in och ropade från ytterdörren:

”Det är syföreningsmöte och det kan jag bara inte missa. Puss vännen!”

Dagarna gick och blev till veckor utan att hon fått gjort någonting mer än att beställa mat från kvarterets pizzeria. En dag när till och med ägaren Amir försiktigt frågade hur hon mädde och om hon verkligen inte skulle äta något annat, då insåg Annika att det nog hade gått för långt. Men vad spelade det för roll? Hennes mamma hade gett upp och hennes pappa, Sven, flydde som vanligt bort till ishallen. Hans lösning på alla problem var alltid att göra någonting annat och att inte låtsas om att de existerade.

Båda hennes föräldrar tyckte nog att det var pinsamt att de hade en sådan misslyckad dotter, som inte tog tag i sitt liv utan gav upp och varken brydde sig om sin framtid eller sitt utseende. Vilken tur att de hade Niklas, tänkte Annika. Han var den tjugofemåriga stjärnan i hockeylaget med jobb på banken och Anna till flickvän. Anna svärmorsdrömmen var både Friskis-ledare och duktig i köket. Annika kunde ibland spy på all präktighet i familjen och försökte så ofta det gick undvika familjemiddagarna.

En dag gick hon bort till utsiktsplatsen som låg en bit utanför bostadsområdet. Där fanns en dunge av gamla ekar och en klippavsats som lutade sig ut över det branta stupet ner till det gamla gruvschaktet. Det var hit hon brukade gå när hon ville vara ifred med sina tankar. Det var som om skogen och klippan var hennes vänner och hjälpte henne att orka lite till. Men den här gången kändes allt annorlunda. Det var som om hon gick in i en mörk dröm där hon blev tröttare och tröttare

tills hon kände ett sug från klippans kant. Klippkanten viskade uppmanande till henne att ta ett steg till och att slänga sig utför stupet. Tanken lockade och hon kände hur det skulle kunna lösa alla hennes problem. Det var en känsla så behaglig och inbjudande att hon gick fram till kanten. Precis när hon skulle ta ett steg ut över klippkanten hörde hon en skarp röst.

”Vakna, det är inte dags!” Rösten lät som faster Karins och hon tittade sig hastigt om, men det fanns ingen där. Hon vaknade till när hon insåg vad hon nästan hade gjort. Chockad tog hon sig tillbaka till lägenheten, där hon darrande kröp upp i soffan och funderade över vad som egentligen hade hänt. Hon insåg att hon måste fokusera på något annat för att inte dras in i den mörka men lockande världen. För att hålla tankarna borta spelade hon glad musik och såg på roliga tv-serier. Men hon kunde trots det känna att mörkret lurade runt hörnet.

Kapitel 2

Det var en speciell morgon. Annika vaknade av ett fågelläte alldeles utanför hennes sovrumsfönster. När hon klev upp ur sängen och tassade barfota bort till fönstret för att dra undan gardinerna såg hon att det satt en ugglan på räcket och tittade intensivt på henne. Ugglan, som var gråvit och lite luggsliten, var ändå vacker och majestätisk. De stora kloka ögonen tycktes se rakt in i hennes själ, och hon fick gåshud över hela kroppen. Hon visste inte varför hon i den stunden tänkte på faster Karin och undrade vad hon skulle ha gjort i Annikas situation. Annika tänkte att hon snart måste ringa fastern, eller kanske till och med göra ett besök hos henne nere i Göteborg. Precis som hon hade tänkt klart tanken så flög ugglan i väg med något som såg ut som ett nöjt leende.

Lite senare samma dag ringde hennes mamma Lena och berättade att faster Karin hade gått bort. Hjärtat hade gett upp när hon var ute med sina vänner på den grekiska favoritrestaurangen. Allt hade gått så fort, och det fanns inte något man kunde ha gjort, hade läkarna sagt. Annika bara satt med luren klistrad i handen, och kände en enorm skuld för att

hon inte hört av sig till fastern fast hon tänkt det så många gånger.

Faster Karin hade varit en excentrisk, stark kvinna som hade gått sin egen väg. Hon var alltid klädd i färgsprakande och ofta lite utmanande kläder. Hon var inte rädd för att säga sin mening, oavsett om det passade sig eller inte, till hennes familjs förtvivlan. Faster Karin hade varit Annikas stora stöd här i livet, den hon alltid hade kunnat prata med. Det kändes som om hon var den enda som förstått henne fullt ut. Som barn hade Annika älskat stunderna när fastern hälsade på och berättade om alla sina äventyrsresor långt bort i världen. Hon satt med stora öron och drömde sig bort i fantasin och riktigt såg platserna som faster Karin berättade om framför sig. Mamma var inte lika glad när fastern kom, utan hade flera gånger pratat med pappa om att hon inte gillade att fastern satte griller i huvudet på barnen, i stället för att lära dem något vettigt.

När Annika blev äldre tappade hon den täta kontakten med fastern, dels för att hon visste att föräldrarna inte uppskattade deras relation och dels för att andra saker i livet kom i vägen. Annika fick ändå alltid kort från fastern när hon var ute och reste. Det var cykelresor i Afrika, flamencokurser i Spanien, båtresor till Spetsbergen och vandringar i Kina. När hon blev pensionär reste hon ännu mer. Ett år hade hon jobbat som volontär i Peru och skrev att det var en av de mest spännande platserna i hela världen. Annika kom ihåg att hon

efter Peruresan inte hörde av sig och var lite frånvarande den gången Annika hade ringt.

Faster Karin hade varit en riktig kruttant, och när hon fyllde sjuttio hade hon önskat sig ett tandemfallskärmshopp i present, för det var något hon aldrig prövat. Mamma och pappa hade tyckt att Karin var galen och sagt att det var livsfarligt för någon i hennes ålder. Då hade Karin snabbt svarat att hon hade haft ett fantastiskt liv. Nu när det började närma sig slutet skulle man inte vara så rädd för att dö, utan njuta av varje stund! Så visst fick hon hoppet. Hon kom till och med i ett tv-reportage för Landet runt, och hon älskade uppmärksamheten hon fick.

Innan sin död hade Karin planerat begravningen, som till Annikas föräldrars förskräckelse var lika lite traditionell som allt annat hon gjorde. Det blev en borgerlig begravning i ett av Göteborgs kapell. De hade bestämt att de skulle samåka ner till Göteborg, men stämningen var tryckt i bilen och ingen i familjen pratade med henne. Annika kände att det kvittade, för hon ville ändå inte behöva låtsas vara trevlig. Hon tyckte det var skönt att vara ensam med sina tankar. Med tom blick tittade hon ut genom bilfönstret och såg träd och hus susa förbi.

Kapellet var omgivet av björkar som vajade i vinden. Det hade vitkalkade väggar och en ekdörr med järnbeslag som gnisslade när de öppnade och gick in. Kistan, som var placerad längst fram, var rosa och täckt med vita rosor. Alla hade

fått var sitt glas med en lilafärgad cocktail när de kom in genom entrén till tonerna av Frank Sinatras *Fly me to the moon*, som var fasters favoritlåt. Fastern ville att alla närvarande skulle skåla för henne och fira hennes liv i stället för att sörja. Hela familjen var där, alla gamla vänner, och alla hennes älskare som var flera i olika åldrar. Några av älskarna höll tal till hennes minne. De hyllade hennes kärleksfulla och lustfyllda liv, vilket fick Annikas pryda mamma att vilja sjunka genom golvet.

Undrar om faster Karin hade uppskattat sin begravning, tänkte Annika. Hon hade inte blivit förvånad om fastern satt i himlen och tittade ner. När Annika tänkt den tanken kände hon en smekning på kinden och att håret rättades till vid ena örat, precis så som fastern alltid brukade göra. En känsla av lugn och trygghet spred sig inom Annika och hon kände sig inte längre ensam.

Annikas liv får en dramatisk vändning när hon först blir uppsagd från sitt jobb som laborant, och strax därpå ärver en lägenhet och en större summa pengar av sin excentriska faster Karin. I bokhyllan hittar Annika en dagbok, en guldmedaljong och ett brev från fastern med en uppmaning att ta sig till Peru för att träffa Miguel, en peruansk guide.

Med dagboken och guldmedaljongen i bagaget beger sig Annika till Peru för att hitta Miguel och besöka de platser som fastern beskriver. Men vem är Miguel egentligen? Och vad var fasterns egentliga syfte med att uppmana henne att komma hit? Snart finner sig Annika på en resa som hon aldrig kunnat föreställa sig, en resa i tiden och djupt in i Inkarikets mysterier.

Inkaportalen – genom tid och rum, är den första delen i serien om de glömda tidsportalerna.

Lassbo Förlag
FÖR BERÄTTELSEN I DIG

ISBN 978-91-986609-6-8



9 789198 660968 >